

Марковъ.

Друга клетва, Балкански, изисква кръвъта ни въ тая минута.

Балкански.

Отечество то щѣше да бѣде избавено безъ мене отъ позорътъ на измѣната. Мое то поръчителство проправи пътъ на измѣнникътъ. Трѣбоваше да нѣмамъ очи за да ви гледамъ. Честитъ съмъ, че мога да се отвържа отъ клетвата та си, като пролѣя кръвъта си за отечеството то.

Марковъ.

Майката та опозорява ли се защото то е поръчителствувала за честъта на синовете ти си? Ти искашъ да извършишъ едно прѣстъпление . . . Ти само можешъ сега да спасишъ честъта на отечеството то и ще се откажешъ да чуешъ гласътъ му. Ти искашъ да умрѣшъ съ ужасно то съмнение, че тая честъ е потъпкана! . . . Балкански, въ минута та, когато говоримъ, неприятельтъ пристѣпва и съ всяка наша дума надеждата се окъсѣва. Врѣме ли е дори оште? И ти се колебаешъ! . . . Коя клетва може да те въспрѣ да тичашъ на помощъ на отечеството когато го удущаватъ . . . Да, имаме смѣтка помежду си. Нъ въ тая минута принадлежимъ ли на себе си? Што! ний ще поставимъ частни ти си смѣтки прѣди длъжностъта си къмъ отечеството то? . . .

Балкански.

Понеже мога да направа оште нѣшто — на Митанова се бѣше паднало да възвѣсти на Търново частътъ на борбата — измѣната му поврѣшта мене тая длъжностъ . . .

Марковъ.

Жребий повѣри мене тая длъжностъ. Никой нѣма да ми я отнеме. Това което жребий не бѣ рѣшилъ е длъжностъ, която те вика сега да спасишъ честъта на България . . .

Балкански, (като прѣгърната Маркова).

Примѣрътъ ти, Марковъ, ще направи повече отъ оръжията.

(Излизатъ всички. Ола влиза отъ друга та врата).